

— Гобліни?

Мені в голову приходили лише одні істоти, але гобліни відрізнялись одне від одного розмірами, й виглядом.

Стоп в ось цьому світі, є підвиди гоблінів? Цікаво ще які істоти є.

З такими думками перервав зв'язок з кажаном, й перестав дивитись його очима.

Цікаво якщо я зв'яжусь з лицарем смерті, й за питаюсь як вони називаються, що він скаже?

Я почав зв'язуватись, з лицарем смерті, й відчув як тонка павутинка тягнеться під землю, й до однієї з частин печери.

Так що ви хотіли?

Відповіло п'ять різних голосів одночасно, у мене в голові роздався гул.

Я описав найменшу істоту.

Невеликий зріст, десь метр десять, біла шкіра спотворене лице, що не відрізниш чи воно сміється чи ні, одягнений в шкури тварин.

Це сніговий гоблін, країни Трьох Драконів.

Відповіли п'ять голосів водночас.

Зрозумів.

Я зразу перервав зв'язок, з лицарем смерті.

Ось що можна назвати, всі в одній шкурі, і похоче інтелект п'яťох душ і їхні знання, злились в один, тепер вони один не живий але механізм.

Так що мені робити, напасти на гоблінів? І перевірити силу, своїх призованих істот, й завдяки тому вони подолають прорив, чи підкорити їх, й замок забрати собі, хоча через розміри замок можна називати палацом, вражаючі розміри.

Я вирішив подумати над цим пізніше, а поки що вирішив спуститись, в печеру й зробити ще, на всякий випадок комплектів обладунків.

Я спускався сходами, й коли майже вийшов до печери, відчув як зі мною зв'язується кам'яний монстр.

Що ти хочеш?

Я вибачаюсь, але нам удалось знайти кристали мани, що з ними робити?

Кристали мани? Як їх можна використати?

У них можна зберігати ману, й коли у них мана вони починають світитись, й освітлювати простір.

Цікаво добре, приносить їх мені.

Слухаємся.

Й я знову відчув, як монстр упав на коліно.

Я направився до частини де були, обладунки й зброя. Дійшовши я виглянув із за кута, й я здивувався.

Частина печери була вирівняна, й відполірована до блиску.

Перед мною показалаась кімната, з каменю сірого кольору, ширина п'ять метрів, довжина вісімнадцять, навколо заокруглені колони, з візерунками.

Зброя поскладана, на не високих столах, з білого каменю, столи були гладкі й приємні на дотик, на чотирьох столах лежала зброя.

Трохи далі, десть за метр від одного з столів, поскладані в ряди списи.

З правої сторони, стояли виставлені в ряди обладунки, з щитами.

Попереду в центрі кімнати, стоїть величезний стіл, на якому лежала купка руд, позаду стола в стінах, ще три проходи, три невеликі кімнати з кам'яними ящичками, в яких уже поскладені руди, кімнати мали п'ять на п'ять метрів.

Та це ж дивовижно, й скільки мене не було, лише декілька годин, а він стільки встиг зробити. Чи може йому допомагали інші кам'яні монстри, які викидали ґрунт, й валуни каміння?

Смішно а я й не звертаю уваги, як попри мене ходять кам'яні монстри, й скелети.

Похоже я звик, до такої компанії.

Добре що, тут є вільних чотирнадцять обладунків, але потрібно зробити ще, потрібно збільшувати кількість воїнів, і ще руди кудись потрібно дівати.

Я не помітив, як до мене підійшов кам'яний монстр, з кристалами мани.

Ех Потрібно припиняти, так поглиблюватись у різні роздуми.

— Поклади ці кристали, на стіл!

Кам'яний монстр повільно підійшов до столу, й висипав кристали мани на стіл, з кам'яного ящика, розвернувся й дивився на мене.

— Можеш йти.

Кам'яний монстр, повільно почав йти геть.

Хм Цю частину печери вже можна називати, не печерою, а це скоріш за все уже майстерня, й все завдяки кам'яному монстру.

Я повільно підійшов до столу, й взяв кристал діаметром три сантиметри, й влив в кристал маниб

Кристал, почав світитись яскравіше й яскравіше.

— Так ці кристали можна використовувати, для освітлення кімнат, але їх потрібно більше плюс, мої підопічні можуть брати їх з собою, у них ж мана швидко не відновлюється, ось і вирішено що з ними робити.

Я вмить зв'язався з кам'яними монстрами, й приказав приносити такі кристали мені, після цього я узявся вливати у них ману.

Вливши в кристали мани, я узявся створювати зброю.

Хм Може створити зброю, з кристалами мани? Хоча ні в мене їх поки що мало, й толку я поки що, у нарощуванні великої кількості зброї не бачу.

Так я продовжив створювати зброю.

Пройшло два дні

Я не став виходити більше на поверхню, й щось там Створювати, надто небезпечно поки що, я не знаю які тут монстри бувають.

Відклавши одноручний короткий, залізний меч, в сторону я почув який шум, у печері й вирішив вийти.

Вийшовши з за кута, я побачив як скелети, й лицар смерті оточили невеликий кусок печери.

Вчора я приказав кам'яним монстрам, вирівняти й розширити печеру, так що тепер тут є де розвернутись.

Я захотів зв'язатись з лицарем смерті, але я зразу відкинув ці думки, й сконцентрувався на підлозі печери, від якої відходили дивні вібрації, й викиди мани, й якоїсь енергії.

Може це аура?

Цікаво, що там?

Вирівняна кам'яна підлога, тріскотячи вкрилась тріщинками, які почали світитись блідим світлом.

В раз з під підлоги, з грохотом пробилась гігантська, вкрита бронею рука, тримаючи величезний дворучний меч.

В раз скелет, з мечем вкритий бронею, налетів на місце де була рука, й замахнувся мечем.

Але вмиль в змах гігантського меча, вибив меч скелета, й у печатав скелета в стіну, яка була за три метри, від гігантської руки, броня врятувала скелета, на броні не було ушкоджень.

Хм з якого ж я металу зробив це? Подумав я видячи, як скелет відривається від стіни.

Всі направили зброю на руку з мечем, Балдред прикрившись щитом, направив меч на руку.

Лицар смерті щось відчув, й став за своїм щитом.

Підлогу вкрила пільма, й з пільми почала підніматись істота, яка лякали одним поглядом.

Шолом не прикривав лице, зігниле лице губ не було видно, лише видно гнилі зуби, запалі гнилі щоки в середину, в очах палали два слабкі криваві вогники, тіло вкривав суцільний сірий обладунок, від якого віяло смертю, в правій руці в нього був дворучний двометровий меч, за спиною ще один такого ж розміру, зріст трохи більший трьох метрів.

В раз від монстра вирвались крики, які скоріш за все нагадували, рев оскаженілого звіра.

Балдред під біг до мене, й став перед мною, скелети водночас атакували монстра, але в змахом меча монстр розкидав полину скелетів.

Іншу руку монстр стиснув в кулак, яка більше всього нагадувала валун, й почав відбивати атаки скелетів, скелети не могли нанести жодного пошкодження.

Удар за ударом монстр, випечатував скелета за скелетом в стіни й підлогу, безпомічних не в силі боротись у стіни.

За лицарем смерті появилсь ще десяток скелетів, в не повних обладунках, які ринулись стіною в атаку.

Скелети йшли в атаку, монстр в змахнув перед собою мечом, дивлячись на скелетів.

Скелети приближались на близьку відстань, й монстр замахнувся мечем, щоб знести усіх одним махом.

В раз позаду налетів рицар смерті, з щитом й направленим мечем на монстра

Щит й меч монстра зіткнулись, перетворюючи скелетів між ними на купи пилу, й кісток й погнутого брухту.

Лицар смерті, як танк почав тіснити монстра в кут.

Монстр ніби оцінюючи ситуацію, дивився сміючись на лицаря смерті.

Ударом ноги, монстр відкинув лицаря смерті назад, на декілька метрів.

Лицар смерті, поспробував знову прикриваючись щитом, налетів на монстра.

Жахливий сміх монстра розносився печерою, від якого могли легко пройти мурашки по шкірі.

Лицар смерті продовжив відтіснити монстра, хоч монстр й бився однією рукою, в один момент рицар смерті відкрився.

І із за щита у туж мить, в лице лицаря смерті прилетів кулак монстра, добре хоч частину удару кулака, прийняла верхівка щита.

Лицар смерті мов іграшка відлетів назад, з грохотом падаючи на спину, щит впав біля ніг лицаря смерті.

Монстр не реагуючи продовжив стояти, дивлячись на рицаря смерті ніби чекаючи на продовження.

Лицар смерті почав підніматись, й витяг меч з за спини.

Тепер два мечі, були направленні на монстра.

Монстр дивився, на лицаря смерті .

Швидким ривком лицар смерті налетів на монстра два мечі лицаря смерті зіткнулись, з одним мечем монстра.

Монстр й лицар смерті обмінювались ударами, від яких розносились ударні хвилі, й феєрверки іскор, впереміш зі сміхом монстра.

Балдред стояв попереду мене й дивився на бій, двох титанів які використовували лише грубу силу.

Хм Цей монстр сильніший за лицаря смерті, чи то мені здається чи ні? Але монстр мов бавиться з лицарем смерті, не рахуючи цей бій серйозним.

Я стояв й аналізував битву, мене на сторожувало те що монстр, не застосував ще одного свого меча.

Я відчув як кам'яні монстри, зв'язуються подумки з далеку зі мною.

Чого вам?!!!

Я подумки закричав, мене роздратувало те що, мене відволікли від роздумів.

В мить я відчув як монстри впали на коліно, й схилили голови.

Можна ми вступим у бій.

Ні ви лише мішатимете, лише в крайньому випадку ви вступити в бій.

Перервавши зв'язок, я продовжував спостерігати.

— Безпечніше буде покинути, це місце.

Заговорив слизень на мені, але я проігнорував його, знову поглибившись в роздуми.

Мені здалось чи монстр, просто аналізує все навколо? Й не хоче битись всерйоз.

Це безумство, але варто спробувати.

В моїй голові, промайнула ідея.

— Зупиніться, ти хто?

Закричав я дивлячись на монстра.

Лицар смерті й монстр зупинились, монстр розвернувся й подивився на мене.

— Гм хех хто я? – Пролунав хриплий голос монстра, від якого в будь-кого пройшли мурашки по шкірі, з холодним потом.

Е він і справді розумний? Стоп і вмє говорити?

— Так хто ти.

Я як завжди спокійно стояв, й дивився на монстра.

Монстр розсміявся.

— Ти не знаєш до кого говориш? Я Паладин Смерті. – Пролунало хриплим голосом, й монстр ривком направився на мене.

Балдред теж рванув уперед направивши меч, але Паладин Смерті ударом руки, відправив Балдред в політ.

Я в змахнув посохом, й від нього вирвалась вибухова хвиля енергії, направлена на Паладина Смерті.

Вибухова хвиля збила паладина смерті, з ніг й відправила в політ, стіни почали вкриватись тріщинками, й паладин смерті влетів в стіну, пробиваючи діру в стіні своїм тілом.

В туж мить, в моїй руці появилась книга, й я вивільнив запечатане заклинання.

За декілька секунд.

— Хех Ти там живий?

Сказав я сміючись, підходячи повільно до випечатаного в стіну паладина.

— Ехх Це мені, не дуже нашкодило.

Сказав видихнувши паладин, не рухаючись.

— Ще хочеш мене атакувати?

За питався я в паладина, тим часом його оточили скелети, в обладунках й лицар смерті, направив меч на нього.

— Не знаю чому, але вже не хочу! Приймете мене до своєї армії?

За питався, не рухаючись паладин.

— Армії?

Я не стримав здивування, й сказав в слух.

— Хех А ви й не знаєте, хех смішно.

Паладин говорив сміючись, хриплий голос розносився печерою.

— Що смішно?

— Хех З того що, ви не знаєте якою силою володієте, один Лицар Смерті вартує п'ятнадцять тисяч, людських воїнів, а паладин стоїть на декілька сходинок вище, й сильніший, тому тридцять дві тисячі воїнів.

Паладин говорив, вихваляючись своєю силою.

Почувши це сказати що, в мене щелепа відвисла, це не сказати нічого, ще трохи й моя б щелепа відвалилась, а я сам за вис.

— Е звідки ти знаєш?

Паладин засміявся.

— Знаєш пару тисячоліть тому, мене призвав бог чи то сама смерть, боротись з армією наполовину кровних морфейців, сто рицарів смерті і сім паладинів, знищили за п'ятнадцять хвилин усе тридцяти тисячне військо, без втрат з нашої сторони.

Після його слів, я поправив щелепу.

— Що потім?

— Ех В змахом руки він позбувся нас, нас всіх охопило чорне полум'я, й тіло моє почало згоряти, й ми загинули, наша інформації чи то так сказати душі, стали блукати цим світом.

Паладин зробив паузу.

— Століття тому, я вирішив залишитись на цій землі, але декілька днів тому відчув що, я можу повернути своє тіло.

В голові я прокручував, його слова в шоці.

Що ж роби далі, у мене є армія? Хех смішно...

— Розійдіться, паладине можеш піднятись, як тебе звати?

Лицар смерті почав відходити, з скелетами закованими в обладунки.

— Звати?

— Яке твоє ім'я?

Паладин повільно з грохотом, почав підніматись.

— Я не маю імені.

— Мені потрібно якось тебе називати.

Паладин почав ставити меч за спину.

— Звітть мене просто Паладин, так що ви плануєте робити?

Робити я всерйоз над цим не задумувався, ліпше продовжу нарощувати бойову міць, призиваючи різних істот.

— Поки що планую нарощувати бойову міць, а там видно буде, ще мені хотілось поповнити свою армію гоблінами, які живуть за сорок шість кілометрів звідси, на півдні.

— Хех Гоблінами? Чому вони ж слабаки! Хоча попадаються сильні підвиди гоблінів, які можуть воювати на рівні з людьми, й є навіть сильніші підвиди.

— Просто скажем так, я хочу мати армію з різних рас.

Хех Не буду ж говорити, що просто захотілось заради колекції колекціонував колись наклейки зброї, а тепер буду армії істот, а ж самому смішно стало хех.

— Давайте я підкорюю їх, для вас!

— Ні поки що, непотрібно займись охороною цього місця.

— Як знаєте.

Я розвернувся й почав йти геть, переварюючи все що Паладин говорив, я направився в майстерню.

Ліпше справді, називати це приміщення майстернею. Подумав я підходячи до столу з рудами.

Так за візьмусь, створенням щитів.

Подумки я зв'язався з кам'яними монстрами, й приказав прибрати все що залишилось після бою, й розширити ту частину, зробити величезну кімнату для тренувань.

Після цього я призвав, ще пару десятків кам'яних монстрів, й взявся створювати щити й зброю.

Пройшов день.

Створивши ще обладунки, й зброю я оглянувся, де не глянь стояли обладунки, зі зброєю.

Відійшовши від столу, я направився на тренувальне поле .

Вийшовши з закута, я роздивився все навколо, повсюди стояли колони, які тримали породу й ґрунт над головою, не дозволяючи статись обвалу. Приміщення п'ятдесят метрів ширини, й сімдесят довжини, у висоту двадцять два метри, трохи далше від мене, стояли сходи які вели на вихід.

— Це місце ідеально підходить для тренування, скелетів і інших воїнів.

Сказав я дивлячись як скелети, тренуються у бою на мечах й списах, між собою.

Дивлячись на все це, я відчув як зі мною почали зв'язуватись шість кажанів, й я переключився на контроль, дивлячись їхніми очима.

Попереду мене появилось якесь поселення, всі будинки були однакові в поселенні, немає стін поселення беззахисне, дві споруди виділялись в поселенні найбільше, споруди мали два поверхи й стояли близько одна до одної, в центрі поселення якийсь дерев'яний колодязь.

Хм Ці споруди скоріш за все використовують як склади, подумав я й направився до них.

Підлітаючи до них я дивився в щілини, й побачив що в одній стоять дрова, а інша з заготовленим сіном.

Я почав обдивлятись будинки, звичайні одноповерхові дерев'яні будинки, мало вікон деякі з запасним виходами.

Майже до кожного будинку вела стежка, по бокам розкиданий сніг, єдина дорога веде лише в центр поселення. По стежкам й по дорозі, подекуди ходять люди з грубо зшитим одягом.

Я почав дивитись очима інших кажанів, й теж побачив майже такі самі поселення.

Хм Цікаво як можна тих людей використати? Може захопити поселення, й погнати їхніх жителів проти гоблінів, до того під тренувавши, й завдяки їм дізнатися більше про навколишні країни.

А це ідея, потрібно щось призвати, що може швидко рухатись.

Я активував привид.

Перед очима появилася список монстрів, з високою спритністю.

Так, вурдолаки здатні долати великі відстані, при бігу у вурдолак ростуть, параметри сила й спритність, висока регенерація й сильна магія захисту, товста шкура, здатність перетворювати людей на вурдолак, завдяки укусу.

Це те що потрібно, хм може приказати їм перетворити, на вурдолак всіх людей у тому

поселенні? Тим самим поповнити, свою армію.

— Призив істинного Вурдолака, який жив на цій планеті.

Перед очима все потемніло, й перед мною появилась в далі планета??

— Стоп я в космосі? Якого дідька!

Моє тіло почало розвертати, й кудись з неймовірною швидкістю потягнуло.

З далеку показалаь розпечена зірка.

Сонце? Тільки не кажіть що я знову помру? В навику?

Мене тягнуло ближче, й ближче до розпеченою зірки.

Ще трохи й моє тіло не витримає, я став відчувати сильний жар.

Білий спалах й мене поглинула пітьма, отямився я на невеликому шматку землі, який був оточений лавою, попереду мене якась чорна башта.

Я кудись перенісся?

Повільно підходячи до башти, мене не покидало відчуття що у ній тисячі або десятки тисяч істот, істот які страждають.

Я підійшов до башти, на якій не було вікон хіба двері, з трьома чорними сходами.

Я відчинив двері й на мене хлинув жар, не просто жар, я думав що моє тіло зараз спалахне як

сірник.

В середині нічого не видно, лише довгий коридор якій вів у перед.

— Хм До цієї башти прикріплена, якась реальність?

Стоп, стоп, стоп то виходить, що цього разу мене мій навик, закинув у якусь реальність? Чи кудись переніс?

Не думаючи довго, я увійшов у башту, й почав йти коридором з пільми.

Дивно я маю бачити в темряві, але я нічого не бачу, хіба відчуваю як по стінах щось повзає ніби вони живі.

Пройшовши коридор по праву сторону від мене, показалися закручені спіраллю сходи, які вели у низ, зроблені сходи з сірого каменю.

Спускаючись нижче й нижче сходами, я почав чути крики істот у муках, мене оточувала давлюча атмосфера, я продовжував спускатись й ось спустившись сходами, не знаючи скільки часу пройшло я побачив залізні іржаві двері.

Стони істот посилювались, я повільно підійшов до дверей й зі скрипом відчинив їх.

На мої ноги хлинула якась рідина, й я відійшов у сторону, опустившись й зачерпнувши рукою рідину, я зрозумів що, я стою покоління у крові.

Я впав у невеликий ступор, але продовжив йти, пройшовши двері я побачив довгий тунель, у якому приковані до стін сотні або десятки тисяч, істот наполовину людей, руки й ноги закуті в кайдани, які прикуті до стіни, істоти не в змозі ворухнутись.

Я продовжив йти попри десятки істот, які похоче закрились у собі, й ніби покинули це місце.

— Що ж це за місце?

Я продовжив блукати між істотами, проходячи тунелями по коліна у крові.

Пів години я блукаю, й не бачив вільного місця біля стіни, все в тілах істот.

Коли ж я знайду вурдолаків?

Кров почала відступати, й я став роздивлятись все навколо.

Щось це мені не подобається.

Повсюди роздався гул, якогось механізму.

І істоти почали рухатись, й роздався гул криків тисячі істот.

— Ні нііі, тільки не це.....

— Я-я вже не витримую.....

Звук механізму повернув всіх істот до реальності, істоти почали битись в істериках кричачи плачучи, хтось зовсім почав безумно сміятись, й ніхто не звернув увагу на скелета, який спокійно йшов попри них, потираючи щелепу пальцями в роздумах.

Хм Що таке? Й чому кров зникла? І як не розумію.

За мить я отримав відповідь, на своє питання.

Тунель почав помали освітлюватись, показалися сірі стіни з дірками в середині, звук механізму

не припинявся.

Хм?

— Трррр...

Що за дивний звук?

В мить з дірок стін, почали вилазити великі й не дуже, по п'ять шістнадцять сантиметрів шипи, вкриті засохлою кров'ю.

Тунелем розносились крики істот, в муках уражених сотнями шипами.

Тунель почав, заповнювати повільно кров'ю.

Ось звідки ця кров!

Крові ставало більше й більше, більшість істот уже загинуло а ті хто лишився кричали, в агонії й стікали повільно кров'ю.

Я продовжував йти тунелем, в далі почулись звуки ніби щось пливе в крові.

Я сконцентрувавшись і зупинився, дивлячись у перед.

— Змії?

Щось попереду плило так як змії.

— Змія ні хробак..

Хробак білого кольору, з червоними смужками закрученими навколо тіла.

Щойно проігнорувавши мене, попри мене проплив тридцяти сантиметровий хробак.

Хробак поплив до ще живої дівчини, вона тяжко дихала і стогнала в муках, тіло все в крові, на голові виднілись два довгі білі вуха, очі прикривало довге сіре волосся.

Хробак почав витись навколо її ніг, розрізаючи чорні штани, й шматуючи своїм тілом її ноги.

— Ааааа.

Дівчина кричала не в змозі поворухнутись, хробак продовжив підніматись у гору, розрізаючи одяг і шматуючи тіло.

Хробак повільно під повз до живота й почав, скажено крутитись розриваючи живіт.

На тілі хробака, стало видно невеликі леза.

Хробак розпорв живіт, й нутрощі вивалились на зовні, хробак почав повзти в гору розриваючи дівчині груди, проповзши вверх горло хробака не розрізав.

Волосся дівчини, повільно відрізані шматки падали в кров.

Дівчина ще на диво жива, й була при тямі в шоковому стані, у неї повсюди бігали хаотично очі.

В раз хробак рванув до очей, перетворивши частину свого тіла на свердло, хробак почав свердлити око в центрі рогівки ока.

Око повільно почало витікати, й хробак узявся за друге око.

Якби я був людиною мене б давно вивернуло, а так зараз мені якось нема різниці, що з ким перед мною відбувається.

Попереду мене, почали пливти незлічена кількість хробаків.

<http://tl.rulate.ru/book/11808/228344>